

NAŠI RAZGOVORI

Danica B.:

Zvezdici za mamico.

Oj ti zvezdica, srebrno
se tvoj soj do nas blesti;
dej, li vidiš mojo mamco,
dej, li svetiš zdajle nji?

Morda čuje, moli zame,
morda tudi sladko spi?
Morda — pa v pekoči skrbi
zame v dolgi noči bdi?

Oj ti zvezdica, srebrno
se tvoj soj do nas blesti.
daj, pozdravi mojo mamco,
reci ji — naj mirno spi!

Bogdan:

Ob zatonu.

Na zapadu je zarja rdeča.
Solnce je v dalji tam zad utonilo,
tam daleč, tam v sinji daljini
svoje steze je zgubilo...

V daljavi oglašča večerni se zvon.
Pesem glasi se v dobravi,
z nebesne višine pa zvezdic nebnoj
sveti po tihi širjavi.

Stanko:

Kanarček.

Rumena ptička
v kletki veselo skaklja
kot sredi ravnega polja
njegova svobodna sestrička
pastirička.
Rumena ptička
s kljunčkom si perje čehlja
in poje veselo:
saj je doma,
saj drugega doma ne pozna,
v kletki rumena ptička.

Dolenjka: Nadaljuj in išči opore pri dobrih novejših pesnikih! Opažam, da na moč čislaš rime. Rima pri pesmi še daleč ni poglavitna stvar, in mladega pesnika rada zapelje, da zapiše nesmisel, ki pesem grdo kvari. Ker pravimo, da kdo pobere »šila in kopita«, si zapisala zaradi rime: »so pobrala svoje pete«, kar ni niti lepo niti smiselno. Govorimo: pete pokazati, če kdo zbeži, uide, pa to v tvoji pesemci nima pomena. Saj nisi huda, če sem te malo prijel! Le nadaljuj!

Stepan J.: Dragi Janez, pritožuješ se, da ne natisnemo tvojih pesmi in spisov. Kakor pa si videl v 2. številki »Vrtica«, je v koticu že tvoja povest: Gozdarček in škrtat. Poslal si tudi dve pesmici, v katerih opevaš pomlad, in le-teh, vidiš, zdaj v zimskem času ne kaže priobčiti. To bi bilo prav tako, kakor če bi ti hodil o božiču z ragljo po vasi; ali če bi z gospodom učiteljem majnika meseca peli: Nesrečna zima mrazi me, mrazi me, ovbè! Zdaj razumeš, kaj ne, zakaj še nisi zagledal v koticu svojih pesmic? Vsaka stvar ob svojem času, in nič preveč nestrpnosti, kar velja za vse. Pozdravljen in še piši!

Danica B.: Tvoja mamica spremlja vsak tvoj korak v življenju z lju-beznijo — in skrbjo. Želim ti, da bi mogla in smela vsak večer naročati zvezdicam, kakor si lepo zapela v pesmi: da naj mati zaradi tebe — mirno spi. Kaj boljšega in lepšega svoji materi ne moreš pokloniti. Pozdravi jo!

Stanko: Kanarček se je nekoliko razšopiril, kaj ne? Ljubka ptička, kdaj že je pozabil na bratce, ki se gibljejo v svobodi na daljnih Kanarskih otokih! Če bi mednje zašel, saj bi ga niti ne prepoznali. Življenje v kletki ga je spremeni-lo na zunaj in znotraj.

Bogdan: Slabe strani svoje pesmice bi rad vedel; da precej čitaš, to vidim; da pesem ni prav posebno originalna, tega ti ne zamerim. Poglavitno je to, da se še dobijo slovenski dijaki (recimo gimnazijci IV. b razreda), ki jih pesem veseli; ki knjige, dobre slovenske knjige beró: to je lepo veselje v času, ko srednješolska mladina »umira« za žogo in sanja le o športnih rekordih.

Vasovalec.

